

Počitnice malo drugače

Geocaching – iskanje zakladov v naravi

Besedilo: Mojca Kočar

Aleš je zvečer pakiral svoj mali nahrbtnik. Z zadnjim vogalom očesa sem v njegovi roki ujela tudi tisto priročno skatlico, po kateri vedno vneto s prstom vleče gor in dol, meni pa para živce, saj še vedno ne razumem, kako je lahko brez ene same tipke tako zelo uporabna. Skrbno pripravljeni nahrbtnik z vso potrebno opremo za *geocaching* pri nas doma ponavadi pomeni še en lep, krasen dan s pobegom v pustolovska raziskovanja novih koticov narave daleč stran od vsakdanjih skrbi.

Tokrat je bil pred nami ves teden potepanja. Odpravljali smo se na tedenski dopust v dolino reke Soče. Velikokrat sva v tistih krajih že bila, vendar nikoli nisva ostala več kot dan, dva. Z enajstmesečnim otrokom nama je bil ta dopust še toliko bolj v izziv. Biti v naravi z otrokom, se imeti preprosto fino in po danih možnostih čim več odkriti, videti, doživeti.

Preko interneta sva na svojo čarobno napravo, ki ima ime GPS, naložila vse realne in dosegljive točke zakladov v okolici Bovca in ob poti, ki smo jo planirali prevoziti. V knjižico, ki je del obvezne opreme, sva vpisala vse opise

poti in namige, ki omogočajo lažjo najdbo zakladov, ter po področjih natisnila zemljevide. Vsak večer sva glede na vreme in področja postavljenih zakladov načrtovala naslednji dan.

Na Bovško v akcijo

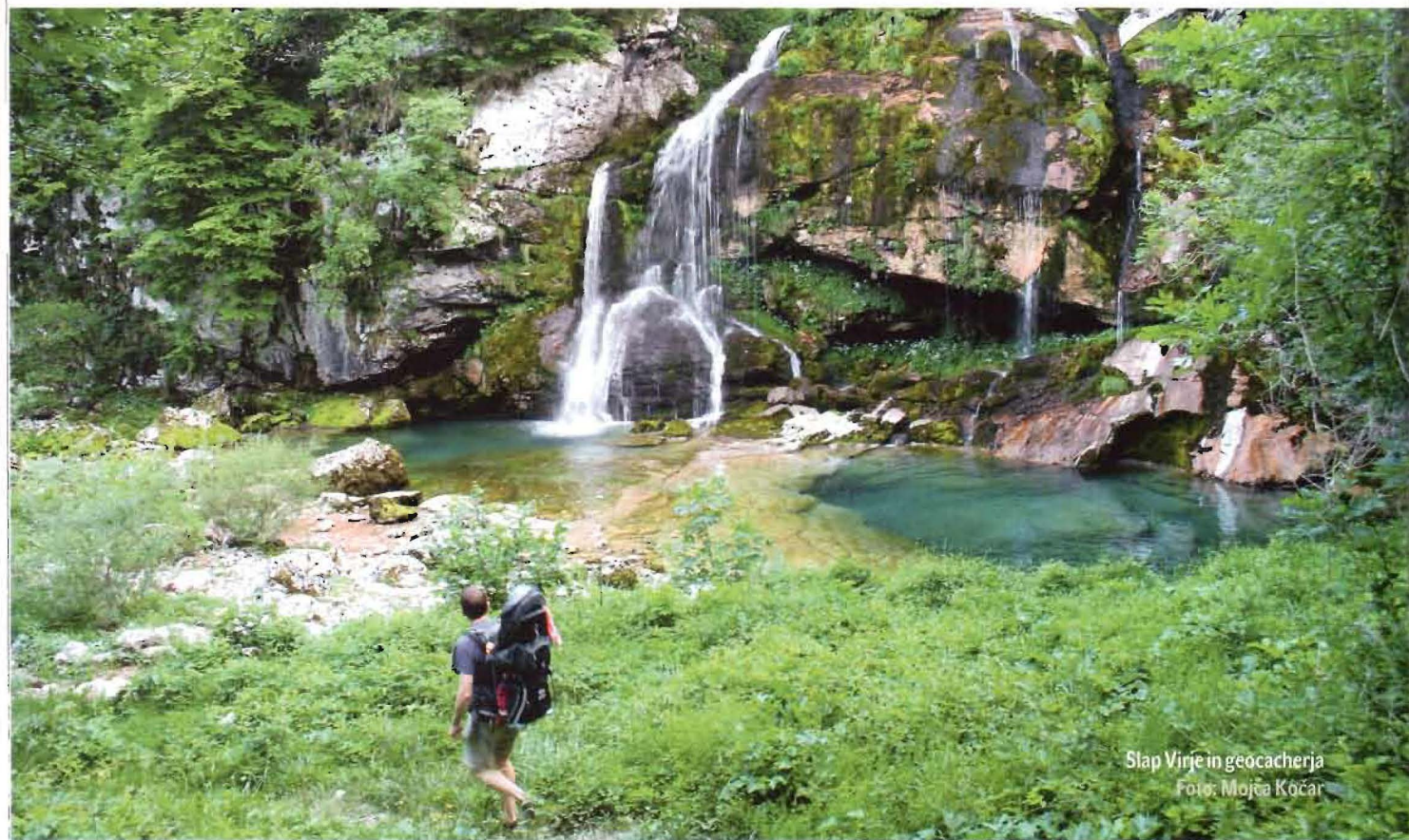
Začetek poti preko zasneženega Vršiča ni obetal veliko. Na srečo je bil to prvi in zadnji dan slabega vremena, ki smo ga imeli. Skozi Trento smo se spustili v Bovec, kjer smo že popoldne uživali v prelepih majskih odtenkih narave. Naslednji dan smo se podali na raziskovanje zgodovinskih utrd v okolici. Fort Hermann in Čelo, obe strateško pozicionirani utrdbi, katerih bogata zgodovina priča o krvavih bojih na bovških tleh. Poleg prekrasnih zakladov, ki so nas pripeljali do zanimivih utrd, smo v prvem našli domine, ravno pravi darilo za našinega malčka, ki je z iskricami v očeh premetaval vsebino zaklada.

Naslednji dan so nas zakladi pripeljali bližje k vodi. Najprej smo se odpravili proti slapu Boka, ki s 106 metri višine velja za najbolj vodnati slap v Sloveniji. Trupe turistov so se slikale na mostu, nas pa je zaklad peljal višje

do razgledišča, kjer smo imeli občutek, da bomo zajeli veličastni slap v dlan. V zakladu smo našli geo popotnike, ki smo jih poleg slapu še poslikali, da bomo lastnikom poslali fotografije, kje vse so se njihovi popotniki zadržali. Utrujeni od sonca in lepot smo se vrnili v Bovec.

Naslednji zaklad, ki sva ga imela vpisanega v knjižici, je obetal zelo zanimivo iskanje in preračunavanje t. i. multi zaklada Virje. Odložili smo se, da se popoldne zapeljemo nad Kaninsko vas. V vasi Plužna smo parkirali avto in se podali na pustolovsko raziskovanje. Pravilno izračunane koordinate so nas najprej privedle do akumulacijskega jezera za HE Plužna in do divjega kraškega izvira reke Gljun. Že ko smo mislili, da sta vmesni točki višek lepota današnjega dne, so nas končne izračunane koordinate pripeljele do slapu Virje, ki nam je enostavno vzel diha. Sredi divjega rastlinja, čisto sam brez enega obiskovalca, se nam je odprl v svoji čisti lepoti.

Zakladi, ki jih iščemo, pa niso samo v fizični obliki. Imamo tudi t. i. *earth* zaklade, katerih koordinate nas pripeljejo do naravne znamenitosti,

Slap Virje in geocacherja
Foto: Mojca Kočar

Kaj je geocaching? Geocaching je moderna oblika iskanja zakladov z uporabo GPS-sprejemnikov.

Razširjeno po celem svetu jo lahko razumemo kot pustolovsko igro, zabavo ali šport. Nekdo skrije "zaklad", skatlo z določeno vsebino. Na svetovnem

spletu objavi njeno lokacijo (zemljepisno širino in dolžino), drugi pa gredo na lov. Ko je zaklad najden, se je treba vpisati v njegov dnevnik. Najditelj najdbo vpiše na spletno stran, kjer je sprva dobil informacije in koordinate. Najbolj razširjena spletna stran iskalcev zakladov je www.geocaching.com. Trenutno je v Sloveniji postavljenih preko 1000 zakladov, na svetu pa preko milijon. Vprašanja lahko pošljete tudi na: info@geobunkelj.si.

ki nam jo je avtor zaklada želel pokazati. Tako smo se namenili na malo daljši potep proti Tolminu in Tolminskim koritom, kjer smo sredi tedna uživali v prvinskih lepotah korit in odkrili še en prekrasen košček narave. Ženska radovednost pa ne pozna meja. Na poti proti koritom sem na tabli zagledala lepo cerkvico, ki sem jo na vsak način hotela videti. Odpeljali smo se daleč po ozki makadamski cesti, na nekaterih mestih celo zelo nevarni, proti Javorci, kjer stoji čudovita lesena cerkev sv. Duha. Po naključju smo našli še en zaklad. Žal nepripravljeni in neopremljeni, da bi postavili nov zaklad, a včasih mora človek tudi sam najti pot do svojega zaklada. Nam ga je vsekakor uspelo najti.

Dnevi so se iztekali in slabo vreme na začetku popotovanja je botrovalo temu, da se prvi dan nismo ustavljali na poti v Bovec. Tako smo se vračali proti Trenti in s pomočjo zakladov odkrivali skrite kotičke reke Soče. Da je tod zares lepo, je opisal v svoji knjigi *Iz minulih dni* Julius Kugy: "Osrečujoče počivališče bogov je to! Tam se lahko pomudiš in razmišljaš, tudi sanjariš, kakor te je volja ... Triglava ni videti, a čutiš ga vsepovsod. Pričujoč je v dolini in v višini. Soča pa pripoveduje in pripoveduje, poje in poje. Čar Trente vsepovsod!" Oamamljeni od vseh lepot reke in energije gora smo se pomudili v prvem Alpskem botaničnem vrtu Juliana. Začarani od lepot alpskih rožic in skrbno urejenega vrta smo se zabeležili še v beležnici najdenega zaklada v bližini vrta.

Ni konca radovednosti

Da znajo biti zakladi tudi navihani in v stilu "kdor nima v glavi, ima v nogah", smo zelo hitro spoznali v bližini Kobarida, kamor smo se vrnili dvakrat. Pri nekaterih zakladih se je namreč treba vnaprej pripraviti, natančno opazovati okolico, uporabiti malce domišljije, včasih tudi prespati kakšen dan, da se rodi ideja. A na koncu je ves trud z najdbo zaklada poplačan. Tudi tokrat nam ni bilo žal, da smo slap Kozjek videli in doživeli dvakrat.

Geocacherji smo res čudna bitja. Kot majhni otroci. Radovedni, pustolovski, radi razkopavamo kupe kamnov, brskamo pod koreninami dreves, plezamo na različne objekte, neštetokrat štejem opeke, drevesa, stopnice, se delamo nevidne, vse samo z enim razlogom – da bi našli zaklad.

Na poti domov smo se ustavili pri Rabeljskem jezeru. Sredi jezera stoji otoček, na njem pa zaklad. Aleš se je z zavihanimi hlačnicami pogumno zagnal v vodo. Ne vem, o čem so razmišljali mimoidoči sprehajalci, ko so ga gledali v tisti ledeno mrzli vodi. Še dobro, da je bila voda previsoka in premrzla, da se je z nasmehom obrnil in zamahnil proti otočku, "se vidimo drugič". ●